„Heimskringla,"
an Icelandic Newspaper.
Publishedevery Thursday, by
THE HEIMSKRINGLA PRINTING Co.
AT
35 Lombard St. .... Winnipeg, Man.

Subscription (postage prepaid)

One year	$2,00
6 months	1,25
3 months	75

Payable in advance.

Sample copies mailed FREE to any address, on application.

Kemur út (að forfallalausu) á hverjum fimmtudegi.

Skrifstofa og prentsmiðja:
35 Lombard St........Winnipeg, Man.

Blaðið kostar: einn árgangur $2,00; hálfur árgangur $1.25; og um 3 mánuði 75 cents. Borgist fyrirfram.

☞ Undirels og einhver kaupandi blaðsins skiptir um bústað er hann beðinn að senda *hina breyttu* utanáskript á skrifstofu blaðsins og tilgreina um leið *fyrverandi* utanáskript.

Upplýsingar um verð á auglýsingum í „Heimskringlu" fá menn á skrifstofu blaðsins, en hún er opin á hverjum virkum degi (nema laugardögum) frá kl. 9 f. m. til hádegis og frá kl. 1,30 til 6 e. m. Á laugardögum frá kl. 9 til 12 hádegi.

Utan á öll brjef til blaðsins skyldi skrifa: *The Heimskringla Printing Co.*
P. O. Box 305.

IV. ÁR. NR. 22. TÖLUBL. 178.

WINNIPEG, 29. maí 1890.

NIÐUR MEÐ HJEGÓMANN! BURT MEÐ ALLAR SJÓNHVERFINGAR!

(Niðurl.)

Það eru auðsæjar sjónhverfingar, þegar verið er að draga upp skrípamyndir af hugsjónum, skoðunum og tilraunum, sem eru afkvæmi heilbrigðrar skynsemi, þekkingar og reynslu; og þegar reynt er til með öllu móti að gera grýlur úr mönnum, sem gangast fyrir einhverjum nýjum hreifingum, er þeir hafa sannfæringu fyrir, eða þegar verið er að fága það upp í augum alþýðu, sem í sjálfu sjer er lítils eða einskis virði eða þaðan af verra; óheilt og fúið innvortis; ella þegar lofað er einhverju, sem hvorki er ætlað að efna, nje heldur hægt að efna. Og það eru ógnanir, þegar verið er að hræða fólk á óförum, hnignun og glötun, ef það geri ekki svo og svo, eða láti það og það ógert, sem hætt er við að gert verði.

Að vorir svokölluðu *„beztu menn"* hjer vestra hafi um undanfarinn tíma gerzt sekir við alþýðu í flestu eða öllu þessu mun auðvelt að leiða rök að. Vjer hirðum eigi hjer að nefna þá sem sekastir eru, þeir hafa flestir verið svo samrýndir í orðum og gerðum, að oss sýnist sanngjarnt að lofa þeim að eiga óskilið mál.

En til þess að seilast ekki of langt aptur í tímann taka að eins það, sem fólk man eptir og nefna þó fáein dæmi, skulum vjer byrja þar, sem hið fyrsta rit „Unitara"—eða öllu heldur prófarkirnar—komu hjer út á íslenzku. Óðar kom út í almennu tímariti hálfgerð skrípamynd af hinni nýju stefnu og þýðanda ritanna og svo síðar af „Birni að baki Kára". Sama tímarit reyndi til að gera ófreskju í augum alþýðu úr „Menningarfjelaginu" í Dakota, þegar það var nýstofnað, og úr meðlimum þess reyndi það að gera hertilegustu grýlur, með því að kalla þá *„trúleysingja"* eða *„guðleysingja"*. En aldrei hefur rit þetta getið um að nokkur *„guðleysingi"* væri á meðal „beztu mannanna". Það var einnig þetta sama tímarit, er gerði skrímsli úr trúboði Presbyteriana í augum allra sem fullir eru fordóma, og vakti þar með allan þann gauragang, sem af því hefur leitt. Og seinast rjeðist það á hinn íslenzka formælanda Únitara stefnunnar og gekk svo nærri persónu hans sem það frekast þorði—líklega af því ritstjórnin hefur búizt við að hann mundi ekki geta borið hönd fyrir höfuð sjer, nje hafa ritfrelsi. Þetta og allt þessu líkt köllum vjer sjónhverfingar, og ef þesskonar er ekki hrein og bein varmennska, þá gengur það þó mjög nærri því að vera ódrengskapur að reyna á þennan hátt að hindra allar nýungar og koma sínu máli fram. En það köllum vjer ginningar, þegar andlegir leiðtogar lýðsins og stjórnmála-snápar að lofa hinu og öðru fyrir hönd þeirra valda, sem þeir aldrei hafa í hendi sjer og hafa í raun og veru ekkert umboð frá. En gera þeir, þetta þó ekki árs árslega og optar, bæði ljóst og leynt? Hvað er það sem „vorir beztu menn" spara til að koma sínum málum fram? Eru þeir ekki sumir hverjir all opt spar astir á drengskap og hreinskilni? Vjer ætlum almenningi hjer vestra, að leysa úr þessum spurningum, hann ætti bezt að geta það, þegar aðgætt er hverjir mennirnir eru? Hafa þeir ekki ógnað oss, þessir „beztu menn" vorir? Hvað þýddu öll ósköpin um „Ísland að blása upp?" er „visst blað" hjer um árið flutti oss, eins og væri það „einhver hin sorglegasta tragedía", sem nálfuran hefði nokkurn tíma leikið á hnettinum. Var það ekki skelfilegt að sjá þann andlega og líkamlega uppblástur? Skal ekki margur hafa orðið smeykur?

Var það ekki andi „beztu mannanna", sem talaði fyrir munn orjefritara kirkjufjelagsins í „Free Press" forðum og ógnaði heilli þjóð—Canadamönnum og Íslendingum í Man.—með því, að *þeir* mundu beina öllum íslenzkum innflutningi í *aðra átt*? ef Dr. Bryce ljeti sjer ekki segjast? Hefur ekki andi „beztu mannanna" hvað eptir annað talað við vor fyrir munn W. H. P. og nú síðast gert ráð fyrir að segja „þessum skríl stríð á hendur? Hafa nú ekki „beztu mennirnir" reynt til að skjóta oss skelk í bringu með þessum „nihilismus" og þessari dropasamlíking, sem þeir hafa talað svo mikið um að vel væri hægt að hugsa sjer, að þeir væru farnir að rífast við sjálfa sig um það, hvort *þeir* væru nú ekki sjálfir „Nihilistar" á leið til „Nirvana", eða dropar, sem væru að hverfa í sjóinn. Hefur ekki ritstjórn stóra blaðsins nýlega frætt oss og hrætt á því, að vjer Íslendingar getum „of fljótt" orðið hjerlendir í vissum skilningi. . . . , á þann einfalda hátt að dragast inn í skrílinn af hjerlenda fólkinu?" Það væri fróðlegt að fá að vita hvar sá „skríll" er hjer í norðvesturlandinu, sem hætt er við að Íslendingar dragist inn í." Vjer þekkjum enga þess konar hópa hjer á meðal hvítra manna, sem Íslendingum væri hætta búin af: og naumast munu þeir, er teljast til „beztu mannanna", smeykir um að Íslendingar fari að blanda sjer saman við Indíána.

Vjer vonum að þetta dugi að sinni, sem sýnishorn af hugsunarhætti og framkomu „beztu mannanna". Vjer göngum út frá því sem vísu, að lesarinn sje kunnugur blöðunum hjer vestra og geti kynnt sjer álit þar að lútandi. Vjer höfum því að eins bent lauslega á þessi dæmi, en vjer skulum gera það nákvæmar, ef þörf gerist, og færa til fleiri.

Að vjer höfum tekið þessi dæmi til að benda á deildar-skoðanir er af því að kirkjumálin og trúarbragðahreifingarnar í sambandi við þjóðernishugmyndina, snerta nú um tíma flesta Íslendinga vestan hafs fremur öllu öðru. Og út úr þessum málum hefur verið kveiktur og kyntur hinn mesti hatursedur gegn „Heimskringlu" á meðal „beztu mannanna", þrátt fyrir það að hún aldrei hefur mælt á móti neinu *eiðkilega* í þeim efnum, og aldrei reynt til að hindra vöxt og viðgang þess, er hún hefur álitið alþýðu hollt og geðfelt. En „Heimskringla" er sannfærð um að ekki dugar að láta öll bindurvitni alveg óáhrærð, nje allan gauragang ótalinn, og þess vegna hefur hún stundum sagt það, sem mótpörtum hennar hefur miður líkað og þeir hafa stokkið við upp á nef sjer.

Vjer höfum lagt, og leggjum enn, allar vorar tillögur og bendingar undir dómsatkvæði almennings. Við hann eru allar vorar skyldur, fyrir hans dómstóli stöndum vjer sýknir eða sekir. Með honum stöndum vjer eða föllum, því hann hefur hingað til látið oss njóta sannmælis og hlynnt að oss. Við „beztu mennina" höfum vjer engar sjerstakar skyldur að rækja, utan þær: að segja satt um þá, tala og breyta við þá eins og þeir eiga skilið og láta þá aldrei eiga hjá oss, ef vjer getum goldið þeim fyrir hvað helzt sem þeir láta úr mörkum rakna við „Heimskringlu". Framvegis höfum vjer hugfast að rækja þessar skyldur vorar af ítrasta megni næst skyldunum við almenning. Og ef oss auðnast að gera „beztu mennina" nægða vonum vjer að þeir læri einhvern tíma að láta „Heimskringlu" í friði, þó að þeir þurfi að sletta til manna, sem standa fyrir utan hana öllum óháðir.

Vjer tökum eigi af því að „Hkr." kunni að hafa skjátlast í ýmsum greinum—þess sjáum vjer dæmi, að slíkt getur átt sjer stað hjá oss meiri mönnum, og höfum vjer þar minnst tillit til Íslendinga—, en vjer höfum aldrei í bendingum vorum og ráðleggingum til alþýðu breytt á móti betri vitund, nje beitt neinum *seikamradum*. Vjer biðjum því engrar vægðar, en erum reiðubúnir til að sæta sanngjörnum dómum og þola bróðurlegar áminningar hvenær sem vjer gerum rangt. En hinum núverandi mótpörtum „Hkr." er ekki til nokkurs skapaðs hlutar að setja oss stólinn fyrir dyrnar. Vjer áskiljum oss þann rjett, sem þeir munu áskilja sjer, að mega vera frjálsir og óhindraðir í heimahúsum, og vjer áskiljum oss að mega hjálpa löndum vorum til að sópa hjegómanum burt úr loptinu. Og sje það ásetningur mótparta vorra að rýma burt öllum sjónhverfingum, langar oss til að hjálpa þeim til þess. Vjer munum því reyna af alefli að rýma einnig burt þeim sjónhverfingum, er jafnvel „beztu mennirnir" kunna að gera á móti betri vitund. Blað vort mun framvegis, eins og hingað til, styðja eptir föngum allt sem lýtur að velferð þjóðflokks vors í Vesturálfu og þjóðarinnar í heild sinni. Það mun af fremsta megni keppa við þau blöð, sem bezt eru í landinu og taka fram þeim blöðum, er lofa meiru en þau enda. Það mun ætíð reyna—og það ræki lega—að láta almenning njóta allra aðhlynninga, sem því eru sýndar, með því að vera í fyllsta máta hliðholt alþýðu og flytja lesendum sínum æ meiri og meiri fróðleik, leiðbeiningar og skemmtanir eptir því sem því vex betur fiskur um hrygg. En mótparta vora, þessa optnefndu „beztu menn", munum vjer seint taka oss til fyrirmyndar. Vjer höfum aðra fullkomnari menn þar sem eru hjerlendir fræðimenn.

Hin stærsta krafa, sem blað vort gerir, er, að allir fái óhindraðir að hagnýta það hugsana, ræðu og ritfrelsi, sem lög landsins heimila þeim, og að þessu mun blaðið hlynna og sporna við að alþýða sje svipt þeim rjetti sínum með undirhyggju og kænskubrögðum. Í þessu landi eigum vjer, sem komnir erum til vits og ára, ekki að vera kjöltubörn neinna. Vjer eigum að verða sjálfstæðir og frjálsir menn og *reyna* að minnsta kosti til að komast í anda úr reifum ómennskunnar. Vjer eigum að gera oss grein fyrir hvað vjer hugsum, hvað vjer viljum og hvað vjer gerum, og þegar vjer höfum borið oss saman við aðra menn, sem vjer álítum að sjeu ærlegir og þykjumst sjá að vorar hugsanir, vilji og athafnir eigi eins mikinn rjett á sjer eins og þeirra, eigum vjer að halda saman vel og drengilega gegn andstæðum hugsunum, vilja og athöfnum, og umfram allt eigum vjer að forðast að láta leiðast af nokkrum á móti betri vitund. Vjer hljótum að virða að vettugi allar meinlokur og hártoganir andstæðinga vorra, sem koma fram þegar vjer erum þeim ekki samdóma í öllu. Það eru optast einkenni fáráða og vesalinga. Og ef þeir ætla sjer að halda áfram og hvað eptir annað að áreita oss bæði ljóst og leynt og bæta gráu ofan á svart, þá erum vjer fúsir til að gjalda þeim grátt fyrir svart og svart fyrir grátt. Hins vegar er oss margfalt geðfeldara að eiga önnur skipti við þá—að geta skipt við þá eins og góða drengi. Og þess vegna endurtökum vjer: *Niður með hjegómann! Burt með allar sjónhverfingar! Fram með frelsi og mannúð! Fylgjum tímanum!*

HUGSUNARHÁTTURINN
Á ÍSLANDI

á 17. og 18. öld og endurfæðing hans á vorum tímum.

FYRIRLESTUR
haldinn í stúdentafjelaginu í Reik 6. des. 89
—af—
PÁLI BRIEM.

I.

Það, sem jeg ætla að tala um í kvöld, er um hugsunarháttinn á 17. og 18. öld, og endurfæðing hans hjá sjera Jóni Bjarnasyni. Það sýnist nokkuð undarlegt að tengja þetta saman. En það er þó í rauninni ekki, þegar menn athuga, að sjera Jón á í baráttu til þess að halda uppi lúthersku kirkjunni meðal landa vorra í Ameríku og hjer á Íslandi var einmitt verið að leggja grundvöll lúthersku kirkjunnar þegar sá hugsunarháttur vaknaði, sem ríkti á 17. og 18. öld.

Þessar andlegu hreifingar miðuðu báðar til þess, að efla hina lúthersku kirkju, en vjer skulum síðar sjá, að hverju leyti þær eru líkar, að hverju leyti þær sverja sig í ættina hvor við aðra í öðru.

Vjer þekkjum allir fyrirlestur sjera Jóns Bjarnasonar:

Ísland að blása upp.

Skoðun hans þar er að Ísland sje að eyðileggjast bæði andlega og líkamlega og engrar frelsunar sje að vænta neina fyrir trúna. „Landið er allt að smá eyðileggjast og jafnvel stóreyðileggja-t", segir hann, og bætir því við „að þjóðinni sje að fara aptur í siðferðislegu tilliti, að dygðirnar sjeu að dvína hjá þjóðinni".

„Landið var fagurt og frítt, en nú er það, segir hann, í heild sinni ekki lengur fagurt". Fornmenn voru fastlyndir og drenglyndir, en nú er þjóðin orðin spillt og að spillast, orma naga rætur lífstrjánna og landið andlega talað er að verða að flagi". Þetta eru hans óbreytt orð. Hann talar svo um að engin lífsvon sje fyrir hinum fullorðna, en aptur á móti sje lífsvon fyrir börnunum og þó að eins fyrir trú: þó að eins að þeim sje kennt að trúa, ekki eins og hingað til hefur átt sjer stað, heldur þannig að þeim sje blásin í brjóst trú. Lúthers trú sjera Jóns Bjarnasonar.

Það er mergurinn málsins í fyrirlestri sjera Jóns Bjarnasonar, að lofa hina fyrri tíð, en víla út af nútímanum, og hann gerir þetta í nafni trúarinnar. Hann sveipar kenningar sínar eins konar kristilegri trúarblæju, og því getur maður með fullum rjetti kallað fyrirlestur hans trúfræðislegt heimsádeilurit, en það eru einmitt samskonar kristilegar heimsádeilur, sem mest einkenna hugsunarhátt manna hjer á landi á 17. öld og fyrri hluta 18. aldar.

Jón Sigurðsson hefur talað um þennan hugsunarhátt í ritgerð einni í Nýjum fjelagsritum 1864, sem heitir: „Vegur Íslendinga til sjálfsforræðis". Jeg skal taka hjer upp orð hans, þar sem hann lýsir þessum hugsunarhætti: „Mönnum þótti það „liggja næst að láta hnignun lands„ins vera syndastraff þjóðarinnar—„sem það og var í öðrum skilningi—„eða guði að kenna og náttúrunni, „og sjer til huggunar höfðu menn „þá ekki annað, en að útmála sem „mest sóma forfeðra sinna og alla „yfirburði, og láta þá útmálun vera „sem allra ólíkasta lýsingu á mönn„um síðari alda og þeirra ástandi".

„Svo má illu venjast", segir Jón „Sigurðson, „að gott þyki", segja „menn, og svo mátti segja um þetta. „Menn hafa vanist þessum lýsingum „svo vel á Íslandi, að enginn hefur „hneykslast á þeim, heldur talið það „merki á góðum Íslendingum, að „hæla sem mest fornöldinni og und„anförnum öldum, en níða niður sína „tíð".

Þetta var dómur Jóns Sigurðssonar og jeg tek þetta fram til þess, að benda mönnum á, að það, sem jeg segi er ekki að eins skoðun mín, heldur og þess manns, sem var fróðari en aðrir Íslendingar í sögu ættjarðar vorrar.

Jeg vona að jeg geti nú í kvöld sýnt fram á þetta með rökum.

Samskonar skoðun og jeg hef talað um hjá sjera Jóni Bjarnasyni gagntók huga manna á 17. og 18. öld og hafði nærri einveldi yfir hugsan manna í meira en hálfa aðra öld. En orsökin til þess að þetta var mögulegt, það var þessi samblöndun við trúna, sem einnig kemur fram í fyrirlestri sjera Jóns Bjarnasonar, og, sem jafnan hefur svo afar-mikil áhrif á huga manna. Ef vjer nú athugum þennan hugsunarhátt nákvæmar, þá má segja að menn töldu allt mótdrægt, frost og kulda, hor og hungur, vera syndastraff og menn skoðuðu sem það væri kristindómsins mergur og líf, að tala um fólkið að spillast og allskonar lestir og glæpir að aukast; þá fannst mönnum, að þeir geta með þeim mun meira krapti hvatt menn til að trúa, til að vera guðræknari og gera iðrun og yfirbót.

Vjer sjáum þannig hvernig þessi skoðun getur komið fram á eðlilegan hátt. Það er alveg víst að hjá lítt menntuðu fólki, sem ekki þekkir sögu eldri og yngri tíma er barlómsandinn ákaflega rótgróinn. Barlómurinn liggur í mannlegu eðli og ekki síður er það víst, að þeim, sem ekki þekkja hin eilífu lög fyrir verkunum náttúrunnar, hættir við að kenna guði um það, sem jafnvel er þeim sjálfum eða öðrum beinlínis að kenna, telja óhöpp sín syndastraff guðs og fyllast trúarofsa.

Á 17. og 18. öldinni var menntunin svo lítil í sögu náttúruvísindanna, að trúarofsinn gat rutt sjer til rúms. En hver vakti þennan hugsunarhátt hjer á landi í byrjun 17. aldarinnar?

Jeg veit að menn munu renna grun í að þessi maður sje einmitt sá maður, sem með rjettu má nefnast hið mesta mikilmenni, er var hjer uppi á síðari hluta 16. aldar og í byrjun 17. aldarinnar: Guðbrandur biskup. Og er þetta alveg rjett.

Það má með sanni segja, að Guðbrandur biskup hafi verið eitthvert hið mesta mikilmenni Íslands og enginn maður hefur gert meira til þess að efla lútherska trú hjer á landi. Hann lagði út biblíuna og kom henni á prent, fáum árum eptir að hann settist í biskupssæti, og meðan hann var biskup kom hann á prent og breiddi út meðal þjóðarinnar milli 80 og 90 guðs orða bækur, sumar þeirra ljet hann prenta tvisvar sinnum og jafnvel þrisvar og fjórum sinnum og enn er margt ótalið, sem jeg þarf hjer eigi að nefna. En hins vegar er það og satt, að hann hafði miklar skuggahliðar. Það hefur opt verið dregið fjöður yfir þetta og mótstöðumenn hans lastaðir fram úr hófi, en þetta er ekki rjett. Hann á eins og aðrir að koma fram, eins og hann er klæddur. Guðbrandur biskup kveikti mikinn ófrið hjer á landi fyrir drottnunargirni sína, og hann barðist sem mest hann mátti fyrir að innleiða hjer hin grimmustu refsingarlög, veikja vald alþingis, en auka konungsvaldið. Og svo verður að nefna það, sem beinlínis stendur í sambandi við trúarbaráttu hans, að hann öðrum fremur vakti hjá Íslendingum þann hugsunarhátt, sem lamaði þjóðina og lá yfir henni eins og martröð í meira en hálfa aðra öld.

Það var eðlilegt að þessi skoðun kæmi fram hjá Guðbrandi biskupi að öllu væri að fara aptur í siðferðislegum efnum, því að bæði var hún samkvæm aldarandanum og hann stendur í þessu efni alveg á herðum samtíðar sinnar, á herðum hinna menntuðu manna samtímans. Svo átti hann í miklu andstreymi um sína daga, sumu verðskulduðu, en mörgu óverðskulduðu. Þegar hann var að gefa út guðs orða bækur sínar, brigsluðu mótstöðumenn hans honum um fjegirni og sögðu, að hann gerði þetta aðeins til að auðgast af bókaútgáfunum o. s. frv. (Framh.).

AF AUSTFJÖRÐUM.

7. marz 1890.

Síðan jeg skrifaði síðast hefur á ýmsu oltið með tíðarfar. Þegar kom fram á jólaföstu fór að sverfa að með bleytuskorpum, hvert álagið yfir annað, og voru komin fullkomin jarðbönn til dala um sólstöður—Jökuldal og Fljótsdal—, aptur rigndi lengur af hið ytra um Fljótsdalshjeraðið og með allri sjávarsíðunni (fjörðum), en það var öfugt við það sem jafnaðarlegast er vant að vera.—Jarðbönnin hjeldust þar til í mið-þorra, komu þá afbragðshlákur, mátti svo heita að allar sveitir yrði alauðar; úr því voru hlákur og blíðviðri þar til í annari viku góu að aptur fór að bregða til kulda, og nú í 4—5 daga hafa verið grimmdar norðan stormar og frá 8—12 stiga frost á R., í dag 15—17 stig—hið harðasta frost á vetrinum—, annars hefur tíðin verið óvanalega mild allt til þessa tíma, aldrei komið garður svo telja megi, og varla nokkurn tíma yfir 10 stiga frost.

Þegar batinn kom var í almæli að Fljótsdælir væru orðnir mjög tæpir með heybjörg; Jökuldælir munu hafa staðið mun betur, allflestir getað gefið frá góulokum til sumarmála, þó allt hefði staðið að. Mjög víða var kvartað um drep bæði í heyjum og heyhlöðum fyrir rigningar fyrri part vetrar, og hey hafa þótt ljett í sjer afgjafa.

Sjerstök sala
—AF—
SKÓFATNAÐ
HJÁ
D-O-U-G-L-A-S,
630 Main Street.

Allar vörur merktar
MEÐ
innkaupsprís.

PEBBLE GEITARSKINNSSLIPPUR- FYRIR KVENNFÓLK;
50C.
GLASSERAÐIR KÁLFSKINNSSKÓR KVENNA,
$1,00.
GLASSERAÐIR STÍGVJELASKÓR, HNEPPTIR,
$1.00.
HNEPPTIR BARNASKÓR,
75C.
STERKIR BARNASKÓR,
50C.
FÍNIR KARLMANNA KÁLFSKINNSSKÓR (handsaumað),
$2,50.
FÍNIR DRENGJASKÓR, REIMAÐIR,
$1.25.
UNGLINGA SKÓR, REIMAÐIR,
$1.00.

DOUGLAS.
630 Maid Street.

THE KEY TO HEALTH.

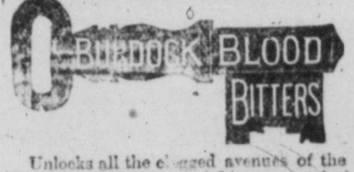

Unlocks all the clogged avenues of the **Bowels, Kidneys and Liver,** carrying off gradually without weakening the system, all the impurities and foul humors of the secretions; at the same time **Correcting Acidity of the Stomach, curing Biliousness, Dyspepsia, Headaches, Dizziness, Heartburn, Constipation, Dryness of the Skin, Dropsy, Dimness of Vision, Jaundice, Salt Rheum, Erysipelas, Scrofula, Fluttering of the Heart, Nervousness, and General Debility;** all these and many other similar Complaints yield to the happy influence of **BURDOCK BLOOD BITTERS.**

For sale by all Dealers.

T. MILBURN & CO., Proprietors, **Toronto.**

Newspaper Advertising 175. útgáfan er tilbúin. Í bókinni eru meira en 200 bls., og í henni fá þeir er auglýsa nánari upplýsingar en í nokkurri annari bók. Í henni eru nöfn allra frjettablaða í landinu, og útbreiðsla ásamt verðinu fyrir hverja línu í auglýsingum í öllum blöðum sem samkvæmt American Newspaper Directery gefa út meira en 25,000 eintök í senn. Einnig skrá yfir hin beztu af smærri blöðunum, er út koma í stöðum þar sem meir enn 5,000 íbúar eru ásamt auglýsingarverði í þeim fyrir þumlung dálkslengdar. Sjerstakir listar yfir kirkju, stjetta og smástaða blöð. Kostaboð veitt þeim, er vilja reyna lukkuna með smáum auglýsingum. Rækilega sýnt fram á hvernig menn eiga að fá mikið fje fyrir lítið. Send kaupendum kostnaðarlaust hvert á land sem vill fyrir 30 cents. Skrifið: GEO. P. ROWELL & Co., Publishers and General Advertising Agts., 10 Spruce Street, New York City.

Ef þú vilt láta taka af þjer *vel góða* ljósmynd, þá farðu beint til **The C. P. R. Art Gallery,** 596½ Main St., þar geturðu fengið þær teknar 12 (Cab. size) fyrir að eins **$3,00.**

Eini ljósmynda staðurinn í bænum sem *Tin Types* fást.

☞ Eini ljósmyndastaðurinn í bænum sem *ÍSLENDINGUR* vinnur í.

596½ Main St. - - - Winnipeg.

ÁTHUGA.

Sparið peninga!—Geymið fataræfla! Undirskrifaður kaupir alls konar fatatuskur og gefur 75 cents fyrir 100 pd. Enn fremur alls konar pappír, skrifaða og prentaða blaðaskekkla og gefur 40 cents fyrir 100 pd.; svo og málm-rusl, svo sem járn, kopar, látún o. s. frv., einnig bjór- og *Gin*-flöskur (ferstrendar) og gefur fyrir þær 40 cents tylftina.

B. SHRAGGE.
168 KING St., —WINNIPEG.

LEIÐBEININGAR

um, hvar bezt sje að kaupa allskonar gripafóður og allskonar mjöltegundir, fást á horninu á **King & Market Square.**

Gísli Ólafsson.